

NUMMER 18

15. SEPTEMBER 1927

76. AARGANG

DR. JAMES E. TALMAGE AF DE TOLVS RAAD I KØBENHAVN.

Den Danske Mission havde den Ære og store Glæde at have Præsidenten over den Europæiske Mission Dr. James E. Talmages Besøg de sidste Dage i August, samtidig var alle Missionærerne i Missionen til Stede, og en behagelig samt nyttig Tid blev tilbragt.

Søndag den 28. August overværede Præsidenten Københavns Grens Sondagsskole, hvor han efter endt Undervisning holdt en meget opmuntrende Tale til de tilstedeværende Voksne og Børn.

Samme Dags Eftermiddag Kl. 2 $\frac{1}{2}$ blev der under Distriktspræsident N. J. Larsens Ledelse afholdt et Mode, i hvilket Taler blev holdt af Præs. Hans Andersen, Aarhus, Præs. N. P. Rasmussen, Aalborg, Præs. Leonel Danielsen, Malmö, og Præs. N. J. Larsen, København. Dernæst talte Dr. Talmage over Emnet: »Hvad forstaar man ved et Vidnesbyrd?« Taleren besvarede dette ved at sige, at det er en Overbevisning om,

at der eksisterer en Gud, og at Jesus Kristus er Guds Enbaarne Son, samt at Joseph Smith er en Guds Profet, og at Herren aabenbarede sig til ham. Dr. Talmage bar sit Vidnesbyrd om Sandheden heraf. »I, mine Tilhorere,« sagde Taleren, »har Ret til at kende mit personlige Vidnesbyrd som en Herrens Apostel,« og bar derefter et kraftigt Vidnesbyrd om Kirkens Oprettelse i Kristi Dage, dens Tilintetgørelse og dens Genoprettelse ved Profeten Joseph Smith i denne Uddeling. »Der kan sporges,« sagde Taleren, »hvorledes jeg har faaet dette Vidnesbyrd og denne Kundskab; mit Svar er, at jeg har faaet det ved at bede, som Apostelen Jakob siger, men jeg kan ikke give dette Vidnesbyrd til andre, enhver maa selv søge at faa et.« Præsidenten bad sluttelig, at de, der har annammet Evangeliet, maatte bevare det Vidnesbyrd, Herren har givet dem, og bad Gud velsigne dem alle til Trofasthed.

Det næste Møde afholdtes om Aftenen Kl. 7. En Mængde prominente Folk samt Referenter fra flere Dagblade havde givet Møde ifølge Indbydelse fra Missionspræsidenten. Lokalet var aldeles fyldt af opmærksomme Tilhorere af saavel fremmede som Kirkens Medlemmer. Missionspræs. Joseph L. Petersen, der var første Taler, omtalte Missionsvirksomheden i den Danske Mission, hvilken var i god Gænge. Han henførte dernæst sine Bemærkninger til Kirkens Oprettelse i Kristi Dage, Frafaldet, Evangeliets Gengivelse og Kirkens Oprettelse i vore Dage. Omtalte tillige Indlemmelsesloven ved Daab og Haandspaalæggelse for den Hellig-Aands Gave af dertil bemyndigede Herrens Tjenere og bar sluttelig sit Vidnesbyrd om Kirkens Guddommelighed.

Dernæst talte Dr. Talmage i det engelske Sprog over Emnet: »Mormonismens Filosofi«, som blev oversat til Dansk af Ældste George Phillip Jensen. Doktoren paapegede først, at Navnet »Mormon« har været fejlagtigt anvendt om Guds Kirke og Folk. Dette Navn henfører til Mormons Bog, hvilken i 1830 for første Gang blev udgivet i det moderne Sprog. Folket føler sig ikke fornærmet over, at dette Navn anvendes, skønt de

beklager den Misforstaaelse, der kan opstaa derved, idet det kan let blive antaget, at Kirken er Mormons Kirke. Det blev forklaret, at Mormon var en af Oldtidens Historieskrivere og en Profet, hvis Nedskrivninger forekommer i den Bog, der bærer hans Navn. Taleren forklarede, at Mormon var en Mand, en meget dygtig og fremragende Mand; men det er ikke hans Kirke mere end det er Joseph Smiths eller Brigham Youngs Kirke, den er ikke nogen Mands Kirke, men i Virkeligheden Jesu Kristi Kirke. Filosofien af dens Lærdomme er sammenfattet i Navnet.

Den proklamerer de samme Principper, administrerer de samme Ordinancer og gør Krav paa den samme Autoritet, der kendetegnede den oprindelige Kirke, som var oprettet af Jesus Kristus og opbygget af hans Apostle i gamle Dage. Endog medens Apostlene levede og administrerede i Kirken i tidligere Dage, viste der sig Tegn til Frafald, det store Frafald, om hvilket Paulus skriver, at det var allerede begyndt ved Slutningen af det tredie Aarhundrede af den kristne Era. Kirken havde ophørt at eksistere paa Jorden som en guddommelig Institution og var bleven mere en menneskelig Organisation. Da indtraadte Historiens mørke Tidsalder med præstelig Misdledelse. De almindelige Folk var forbudt endog at læse Skrifterne paa egen Haand.

Det hellige Præstedømme, som indeholder Autoritet og Myndighed til at tale og administrere i Herrens Navn, var borttaget fra Jorden. Derfor maatte der ske en Gengivelse, en ny Uddeling fra Himlene, og som en Forberedelse for denne store og herlige Begivenhed blev Mænd sendt til Jorden for at vække de sovende Samvittigheder hos deres Medmennesker og opvække et Ønske hos dem om religiøs Frihed og Frihed til at tilbede og holde Andagt. Iblandt saadanne Mænd var Luther, Zvingli, Huss og andre Reformatorer, som var guddommelig ledet i deres store Gerning.

Den nu genoprettede Kirke erklærer, at i Aaret 1820 var der en ung Mand Joseph Smith, som levede i Staten New

York i de Forenede Stater, som modtog en personlig Aabenbaring af Guddommen, ved hvilken Gud den evige Fader og hans Søn Jesus Kristus aabenbarede sig til den unge Mand og derved tilkendegav deres Personlighed og Egenskaber. Ved Englebesøg i den nyere Tid blev først det mindre Præstedomme, kendt som det Aaronske, og senere det højere, kendt som det Melkisedekske Præstedomme tildelt ved Ordination af de sidste Dages Profet. I Aaret 1830 blev Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige organiseret paa Jorden, og fra den Tid har Verden været velsignet med Autoriteten, ved hvilken Daab og andre Ordinancer henhørende til Frelse er administreret med bindende Kraft.

I andre tidligere Uddelinger, fortsatte Dr. Talmage, har Herren aabenbaret sig til sine Profeter, og saavel Forstand som Fornuft er højst nødvendig i rationel Filosofi, og den forlanger, at den samme Kurs skal blive fulgt, thi ellers er Gud ikke det uforanderlige Væsen, som Skrifterne siger, han er. Betingelserne for Frelse, Vilkaarene for Medlemsskab i Guds Rige er de samme, som de altid har været. For det første, Tro paa vor Herre Jesus Kristus som Frelser og Forløser af Menneskeslægten, dernæst Omvendelse, hvilken indbefatter en ægte Omvendelse fra Synd, derefter Daab ved Neddypning i Vand, udført af en, der er Indehaver af det hellige Præstedomme, og endelig Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave. Dette Rigets Evangelium er blevet prædiket og dets Ordinancer administreres i Dag i alle Lande som et Vidnesbyrd til Nationerne og som en Forberedelse for Kristi andet Komme, hvilken store Begivenheds Fuldbyrdelse i denne Tid er nær for Haanden.

SAND BØN.

Af Ældste *Nephi Jensen*, Salt Lake City.

Guds Son, den største, som har levet paa denne Jord, endte sit Liv med en Bøn. Ved Slutningen af hans herlige Mission, forinden han opfo'r til Himlen, velsignede han sine Disciple.

Manden fra Gallilæa var den mest ydmyge, gudfrygtige og bønfulde blandt alle dodelige, om hvem vi har nogen Beretning. Vi faar en Idé om hans Ihærdighed i Bøn i Lukas Evangelium 6: 12., hvor der staar skrevet: »Men det begav sig i de Dage, at han gik ud til et Bjerg at bede; og han blev der Natten over i Bøn til Gud.« Vi er ikke i Tvivl om Hensigten med hans uafsladelige Bøn denne Nat. Det er tydeligt, at han bad om Inspiration og Vejledning i Udvælgelse af hans tolv Apostle; thi vi læser i det samme Kapitel 13. Vers: »Og der det blev Dag, kaldte han sine Disciple frem og udvalgte tolv af dem, hvilke han kaldte Apostle.«

Forfatterne af Evangelierne giver os en Indsigt i den aandelige Kraft i vor Frelzers Bonner. Da han i den bitre, mørke Nat var i Gethsemane Have, hvor det tragiske Forræderi fandt Sted, sagde han til sine Disciple: »Min Sjæl er ganske bedrovet indtil Døden, bliver her og vaager med mig. Og han gik lidt frem, faldt paa sit Ansigt og bad og sagde: Min Fader! er det muligt, da gaa denne Kalk fra mig; dog ikke som jeg vil, men som du vil.« (Matt. 26: 39, 39.) Vi læser i Luk. 22: 44.: »Og der han var i Dodsangst, bad han heftigere; men hans Sved faldt som Bloddraaber til Jorden.« Denne godhjertede og sagtmødige Jesus Kristus, som fremviste for Verden det smukkeste Eksempel paa Gudfrygtighed og paa at bede, befalede sine Efterfølgere at bede. I en af hans Taler om dette Emne læser vi: »Men han sagde dem og en Lignelse derom, at man bør altid bede og ikke blive træt.« (Luk. 18: 1.) Ved en anden Lejlighed udtrykte han sig mere bestemt, idet han sagde: »Derfor vaager og beder til enhver Tid, at I kunne agtes vær-

dige til at undfly alle disse Ting, som skal ske, og til at bestaa for Menneskenes Son.« (Luk. 21: 36.)

Ved flere Lejligheder talte han om Maaden, hvorledes vi skal bede, og om at bede med den rette Aand. Hans Tale til Farisæeren og Tolderen giver os en slaaende Illustration af Bønnens sande Aand. Den selvretfærdige Farisæer bad: »Jeg takker dig Gud, at jeg ikke er som de andre Mennesker, Røvere, Uretfærdige, Horkarle eller som denne Tolder. Jeg faster to Gange om Ugen og giver Tiende af alt det, jeg ejer. Den ydmyge Tolder, der stod langt borte, slog sig for sit Bryst og sagde: Gud være mig Synder naadig.« (Luk. 18: 11—13.) I sine Bemærkninger om de to Mænds Bønner sagde Jesus, at Tolderens Bøn var mere retfærdig end Farisæerens; thi hvo sig selv ophøjer skal forneders, og hvo sig selv fornedrer skal ophøjes. (Luk. 18: 14.)

I Henhold til Mesterens Lære er det ikke alene nødvendigt at bede med en ydmyg Aand; men for at blive antaget af Herren maa den, som beder, have det Ønske i sit Hjerte at tilgive alle Mennesker. (Mark. 11: 24—25.) Ydermere maa vi bede med en hengiven Aand. Herrens Bøn i Gethsemane Have giver os et smukt Eksempel paa fuldkommen Lydighed mod Guds Vilje, endog i den mest pinlige Situation. Endskønt det kræves af os at bede af en hengiven Aand, er det os dog tilladt at bede vedblivende. I Sandhed, naar det, vi beder om, er værdigt, da er det i sin Orden vedblivende at forsætte med at bede Herren om det. For Eksempel, om visse Velsignelser er bleven os lovet af den rette Autoritet, da er det vor Pligt at klynge os til dette Lofte og flittigen stræbe efter at faa det opfyldt. Naturligvis kan vi blive for ihærdige i vore Bønner. Undertiden kan vi vedblive at bede om Ting, som det vilde være bedst for os ikke at faa. Tanken, hvad Gud ønsker, jeg skulde have, — ikke hvad jeg selv ønsker, — skulde være Ledetraaden i vore Bønner og være Aarsag til den Ihærdighed, vi lægger for Dagen, naar vi beder.

For at vore Bønner kan blive antagne af Herren, maa de være inspireret af den en oprigtig Tro paa ham og paa hans

Magt og Godhed. En levende Tro paa en levende Gud er Sjælen i en sand Bøn. Vor Frelzers Ord er meget bestemt i saa Henseende; thi han siger: »Derfor siger jeg eder: Alt hvad I begærer i Bonnen, tro, at I skulle faa det, saa skal det vederfares eder.«

Mange Folk tænker, at det er naragtigt at bede og tro, at en Bøn vil blive besvaret. Disse Kritikere af Bøn fortæller os, at Livets Love er Guds Vilje, og de forandres ikke ved at bede. De, der argumenterer imod Bonnen, forstaar ikke dens sande Mening. Vi beder i den Hensigt at ydmyge os selv og rense vore Hjerter, saa vi kan komme i Harmoni med de af Guds Love, til hvilken den Velsignelse er knyttet, som vi ønsker.

Alle stærke Troende paa Bonnens Virkekraft tror, at Universet er styret ved Love, og at alle Velsignelser, store og smaa, der kommer til Menneskenes Børn, kommer kun ved absolut Lydighed til Loven. I en sand Bøn udmyger vi os for Herren og overgiver os i Oprigtighed til hans Forsorg. I Bonnen fra en ren Aand renser vi vore Hjerter for enhver ond og uren Tanke, og vi ønsker i al Alvorlighed kun det, der er vor himmelske Faders Ønske. Vi vil, hvad han vil. Med andre Ord, vi sætter os i Harmoni med hans Love og gør os derved værdige til de Velsignelser, der er fastsat for Adlydelse af disse Love.

Vi modtager ikke Velsignelser, just fordi vi beder; men ved Bøn af den rette Slags gør vi os værdige til Velsignelsen. Vor Frelzers Lære støtter os i den Idé. Læg Mærke til hans betegnende Ord i Luk. 21: 36.: »Derfor vaager og beder til enhver Tid, at I kunne agtes værdige til at undfly alle de Ting, som skulle ske.«

Den forstandige Kristen tror ikke, at Skaberen vil bryde eller forandre Princippet i hans Love. Ikke heller tror han, at han vil modtage en Velsignelse, som han ikke er berettiget til. Det er et Menneskes Værdighed, der sætter det i Harmoni med de store Love og Fordelinger af de store aandelige Velsignelser.

I Bonnen mødes vi med Gud, Hjerte til Hjerte, og nyder en

hellig Forbindelse med ham igennem den Hellig Aand. I en ren ublandet Bøn drages vi saa nær til ham, at vi er sikker paa hans Nærværelse hos os.

Bonnen er den Kraft, der driver Universet. Den er den Kraft, der sprænger Trældommens Lænker fra vore Sjæle. Den er Nøglen til Kundskabens og Visdommens Skatte. Den er Indangen til Vederkvægelens Hus. Den vender Bitterhed til Venlighed og bringer Haab og Opmuntring i en fortvivlet og sorgbetyngt Time. Den er en Beskyttelse mod Sjælens Fjender. Den hjælper os over de vanskelige Steder og giver os Styrke i vore Skrøbeligheder. Den sætter os i Samfund med Gud og bringer os den Fred, der overgaar al Forstand.

DEN DANSKE MISSION.

TIL DRESDEN.

Missionspræsident Joseph L. Petersen og Søster Ida S. Petersen afrejste forleden til Berlin og Dresden for at overvære en Konference sidstnævnte Sted med Præsident James E. Talmage. Samtlige Missionspræsidenter i Europa forventes at være til Stede den 6. September og følgende Dage.

Præsident over den Norske Mission, Lorenzo W. Anderson, og Præsident over den Svenske Mission, Andrew Johnson, gjorde et kort Ophold her i København paa deres Rejse til Dresden.

FESTMAALTID.

Søndag Middag blev der i den lille Sal, efter Indbydelse fra Grenens Organisationer, serveret en fin Middag til Ære for Præsident Talmage, Missionærerne og de Besøgende fra Malmo Distrikt.

MISSIONÆRMØDE.

Mandag Formiddag og Resten af Dagen afholdtes et Missionærmøde med de i Missionen arbejdende Missionærer.

Missionærer i den Danske Mission, August 1927.

1. Række fra venstre: Ida S. Petersen, Missionspr. Joseph L. Petersen, Dr. James E. Talmage, Præs. over den Europæiske Mission, Redaktør P. S. Christiansen, Wilhelmine Christiansen. — 2. Række: Alfred L. Sorensen, Anders Peter Andersen, Præs. Hans Andersen, Præs. N. P. Rasmussen, Præs. N. J. Larsen, George Philip Jensen, Christian Dausel, Generalog Hans Ogaard. — 3. Række: Peter L. Gregersen, Douglas Thompson, Gunnar M. Nielsen, Clarence B. Jacobs, Richard T. Andersen, Le Roy Larsen, L. Aage Kjølbj, Albert M. Olsen, Søren W. Hansen. — 4. Række: Clifton E. Hennrichsen, Holger P. Petersen, Hyrum M. Domgaard, Acton C. Jensen, Karl M. Thomsen, N. Halvor Madsen, Præs. Leonel Danielson, Larson og Wahlgren. (De tre sidstnævnte er besøgende Missionærer fra den Svenske Mission.)

Præsident Joseph L. Petersen gjorde nogle indledende Bemærkninger og overgav derefter Modet til Præsident Talmage.

Samtlige Missionærer Præs. Hans Andersen, Præs. N. P. Rasmussen, Præs. N. J. Larsen, Richard T. Andersen, George Philip Jensen, Clarence B. Jacobs, Douglas Thompson, Holger Petersen, Peter L. Gregersen, Hyrum Domgaard, Karl M. J. Thomsen, Alfred L. Sorensen, Clifton E. Henrichsen, Acton C. Jensen, Gunnar M. Nielsen, Searen W. Hansen, L. Aage Kjolby, N. Halvor Madsen, Christian Dausel, Anders Peter Andersen, Albert M. Olsen, Le Roy Larsen, P. S. Christiansen, Wilhelmina Christiansen og Ida S. Petersen, gav en Beretning om dem selv, deres Arbejde og deres Interesse for samme.

Præs. Talmage udtalte sin Tilfredshed med de afgivne Rapporter og gav mange ypperlige Raad og Instruktioner til Missionærene. Flere Spørgsmaal besvaredes af Præsidenten. Præsident Petersen gjorde nogle Slutningsbemærkninger.

DEN NORSKE MISSION

HØSTKONFERENCE

i den Norske Mission som følger:

Trondhjem	den	9. og 10.	Oktober	
Bergen	»	16. og 17.	—	
Oslo	»	23. og 24.	—	

Lorenzo W. Anderson,
Missionspræsident.

DAAB.

Søster Sofie Hansen blev ved Daab indlemmet i Kirken i Narvik den 1. August. Daabshandlingen udførtes af Ældste Marius Hall og Haandspaalæggelse for den Hellig Aands Gave af Forstander Evensen.

Søster Hansen foretog den lange Sørejse fra Kirkenes, som ligger nær den russiske Grænse oppe i Finmarken, helt ned til Narvik, en Distance paa 100 Somil, for at blive dobt, hvor-

ved hun beviste sin usvækkelige Tro paa Evangeliet og sin store Overbevisning om Guds Præstedømmes Ret til at udføre denne vigtige Handling.

E. E.

DR. JAMES E. TALMAGE'S BESØG I OSLO

DEN 21. AUGUST 1927.

Søndag den 21. August var Dr. Talmage af de Tolvs Raad i Oslo, hvor han overværede Sondagsskolen i Kirkens Bygning, Osterhausgaten 27. Senere afholdt han et Møde med Missionærerne.

Om Aftenen afholdtes i Lokalet et offentligt Møde, der lededes af Distriktspræsident James Erickson. Missionspræsident Lorenzo W. Andersen talte om Vantroen og den oprindelige Kirkes Splittelse i mange forskellige Sekter. Bar et kraftigt Vidnesbyrd om Joseph Smiths guddommelige Mission.

Hovedtalen holdtes af Dr. Talmage over Emnet: »De Sidste Dage«. Den Tid, som vi nu lever i, er de sidste Dage, de Dage, som gaar umiddelbart forud for Kristi andet Komme, der er nær for Haanden. I disse sidste Dage, sagde Taleren, har direkte Aabenbaring fra Himlen til Jorden igen fundet Sted, og gennem de sidste Dages Profetier har Herren igen talt til sine Born paa Jorden. Dette Værk blev indledet i 1820, da den evige Fader og hans Son Jesus Kristus aabenbærede sig til den unge Mand Joseph Smith i Staten New York, U. S. A., i hvilken Stat, ti Aar senere, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev organiseret under himmelsk Vejledning. Ved Besøg af himmelske Sendebud blev det hellige Præstedømme gengivet til Jorden, og i Dag bliver Daab og de øvrige Ordinancer, som er nødvendig til Frelse, udført her paa Jorden med al den Fuldmagt og Myndighed, som er nødvendig hertil, og som eksisterede i de tidligere Tider. »Mormonismen«s Budskab til Verden er et Fredens og Kærlighedens Budskab, men det er ogsaa en Advarsels Rost om alle de Ødelæggelser, som er blevet forudsagt af Herren og hans Profeter og Apostle, Ødelæggelser, som er kommen, og andre, som endnu vil komme over Menneskeheden, medmindre den omvender sig og ad-

lyder Herrens Befalinger, i Overensstemmelse med Jesu Kristi Evangeliums Love. Doktoren rettede en indtrængende Appel til Folket om at iagttage Tidernes sikre og umiskendelige Tegn og at leve et godt og rent Liv i Forventning af Tidernes Ende.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 271.)

Præstedømmets Overdragelse. Her paa Jorden blev Præstedømmet først overdraget Adam, og fra Adam gennem hans Efterkommere i direkte Slægtlinie til Noa. Ethvert Led fremad i Præstedømmets Kæde er bleven opbevaret. Efter Noa Tid blev det ligeledes Mennesket meddelt under mange Generationer. Jesus skænkede sine Disciple Præstedømmet. Til forskellige Tider i Verdens Historie har Gud tildelt Menneskene Præstedømmet, som saa er forblevet paa Jorden i kortere eller længere Tid. —

I disse »sidste Dage«, da Kirken paany blev oprettet, kom Johannes den Dober personlig og meddelte Joseph Smith og Oliver Cowdery det aaronske Præstedomme. Lidt senere kom Peter, Jacob og Johannes — som selv havde modtaget Præstedømmet fra Jesus Kristus, og som i sin Tid repræsenterede Præsidentskabet over Præstedømmet — til Joseph Smith og Oliver Cowdery og skænkede dem det hellige Præstedomme og Apostelembedet, der medførte Autoritet i Præstedømmets lavere Afdelinger. I Kristi Kirke kan man nøjagtig følge Præstedømmets Autoritet i lige Linje tilbage til Gud, dets Ophav, som det i Virkeligheden repræsenterer.

PRÆSTEDØMMETS MYNDIGHED.

Præstedømmets Myndighed er noget, som ofte misforstaas, og som er den Anstodssten, der forvolder mangan Mands og Kvindes aandelige Skibbrud.

Myndighedsgrundvolden. Myndighed bestaar i Magt eller

Rettighed til at befale eller til at handle. Mennesket, der lige fra Begyndelsen var sig selv bevidst og i Besiddelse af Vilje, higede efter Sandhed og erhvervede sig ny Kundskab. Efter-som Mennesket gradvis tiltog i Intelligens, lærte det at kontrollere naturlige Kræfter, den ene efter den anden. Kundskab, rettelig anvendt, blev Magt; og en intelligent Kundskab er al Myndigheds eneste, sande Grundvold. Jo mere Intelligens man er i Besiddelse af, des mere Myndighed kan man udøve. Derfor: »Guds Herlighed er Intelligens«. Det vil sige, Guds Herlighed bestaar i den uendelig store Intelligens, han har erhvervet sig. Enhver, der udover Myndighed, burde forstaa dette.

Uindskrænket Myndighed. En saadan ophøjet Myndighed, der hviler paa en voksende intelligent Kundskab, kan benævnes absolut eller uindskrænket Autoritet. Alle andre Slags Autoritet, og der eksisterer mange Slags, maa have sit Udspring fra absolut Autoritet, thi det er al Myndigheds Ophav.

Intet i hele Universet kan tilfulde forstaas, og absolut Autoritet betyder ikke, at fuldkommen Kundskab eller fuldstændig Magt er bleven opnaaet over noget i Universet. Universet vil for evigt aabenbare sine Hemmeligheder. Med absolut Autoritet hentydes til den Slags Myndighed, der direkte er Resultat af en intelligent Kundskab angaaende det, man skal udøve sin Myndighed over. Autoritet kan altsaa kun være absolut eller uindskrænket, saa langt Kundskaben rækker; og den bliver mere absolut, efterhaanden som mere Kundskab erhverves. Guds Love er aldrig vilkaarlige; de har altid Sandhed som Grundvold.

Overdraget Myndighed. Væsener, der formedelst en højere Intelligens er i Besiddelse af absolut Myndighed, finder det maaske nødvendigt eller formaalstjenligt at lade andre udøve denne Myndighed for dem. Dette kan kaldes overdraget Myndighed. Dette er ikke nødvendigvis ensbetydende med, at de, der saaledes er anbetret Myndighed, tilfulde forstaar Meningen, forbunden med den Autoritet, de udover. Arbejds-

manden i Fabrikken udfører sit Foretagende paa den Maade, der er bleven ham anvist af den ledende Tekniker, og han opnaar de selvsamme Resultater, endskønt han ikke saa fuldstændig som Mesteren forstaar de underliggende Principper.

Enhver, som paa Udviklingens Bane er naaet saa langt frem som til Jordelivet, er i Besiddelse af en vis Grad absolut Myndighed, eftersom han har erholdt Kundskab angaaende Naturen, der sikrer ham Kontrol over mange omkringliggende Kræfter. Enhver normal Person ejer eller burde være i Besiddelse af en Del overdraget Myndighed, som, selv om man ikke fuldtud fatter dens Betydning, kan udøves under Ledelse af en højere Intelligens.

Embedsmyndighed. I en Organisation som Kirken maa enhver Virksomhed styres formedelst antagne Love. De, der er bleven valgt som Embedsmænd til at gennemføre disse Love saa vel som at se til, at Kirkens Arbejde udføres, udøver simpelthen deres Embedsmyndighed. Myndighed eller Embede er kun en Slags overdraget Autoritet, modtaget fra Folket, som underkaster sig visse Embedsmænd, der skal haandhæve de af Folket vedtagne Love. Selv den Autoritet, der tilhører officielle Stillinger, maa have intelligent Kundskab som Grundlag, og selve Kirkens Organisation maa være saaledes bemyndiget. Embedsmyndigheden er derfor bedst udøvet, naar de, der er i Besiddelse af den, med Flid har gjort sig skikkede til deres Gerning.

De Fejltagelser, som Embedsmænd gør sig skyldige i, beror i Almindelighed paa, at de mangler den fornødne Intelligens til at udføre deres Embedspligter. Men heldigvis er Kirken saaledes organiseret, at dens Embedsmænd kan stilles for Kirkens Domstole og deres Handlinger blive undersøgte, naar som helst Folket mener, at de udøver en uretfærdig Myndighed over dem. Som sagt, det er lettest for saadanne at begaa Fejltagelser, som ikke forbereder sig for sin Gerning.

Myndighed og Handlefrihed. Endskønt intelligent Kundskab i Virkeligheden er Grundlaget for den højeste Myndighed —

absolut Myndighed — er det alligevel ikke retfærdigt for nogen at udøve sin Myndighed paa en saadan Maade, at den modsætter sig andres Vilje. Handlefrihedens Lov maa ikke krænkes; ejheller er det tilladt at gøre noget, der i mindste Maade forhindrer Mennesket i at udvikle sig under den store Lov.

Derfor maa Myndighed kun udøves paa en for andre fordelagtig Maade. Men naar Samfundet som et Hele har vedtaget visse Love som en Rettesnor og har beskikket visse Embedsmænd til at opretholde Loven, er det klart, at de, der ikke godvillig adlyder Loven, bliver straffet, uden at dette i nogen Maade gør Indgrib i deres Handlefrihed, eftersom Lovene blev vedtagne af alle. Det er kun i Tilfælde af, at en Person unddrager sig eller skiller sig fra Samfundet, at Samfundets Love bliver virkningsløse overfor Vedkommende.

Eftersom Striden om Handlefrihed ikke paany maa optages, er det magtpaaliggende, at Lovene, som Folket selv har godkendt, maa haandhæves; derfor er det, at Kirkens Embedsmænd — der simpelthen repræsenterer Kirkens Medlemmer — af Folket maa antages som saadanne. Kirken regeres af dens Medlemmer gennem disses valgte Autoriteter. Dersom noget Medlem modsætter sig Retfærdighedens Krav, hænder der Vedkommende i sidste Instans intet videre, end at han bliver afskaaren fra Organisationen — udelukket af Kirken, som det hedder. Præstedømmet har ingen Myndighed til at idomme nogen anden Straf. Den Straf, der rammer den Ugudelige, er af Naturen automatisk eller uvilkaarlig; den vil selv udfinde Synderen.

Selvmyndighed. Præstedømmet, som Mennesket har modtaget, er i og for sig en Myndighed, som hvert Menneske til alle Tider kan gøre Brug af i sit eget Forhold til Gud. Formedelst Præstedømmets Myndighed har han Rettighed til i Bon eller paa anden Maade at komme i Samfund med Gud; og til at modtage Meddelelser fra intelligente Væsener, der omgiver Mennesket, og som kan bibringe ham Styrke og Til-

fredsstillelse. Menneskets egen Gerning skulde være uadskillelig forenet med Præstedømmets Magt i saa stort Omfang, som han besidder denne.

(Fortsættes.)

Med Hensyn til Tiendeloven siger Præsident Talmage: »Lydhed til Tiendeloven er en af de stærkeste Faktorer til Uddannelsen af trofaste Sidste Dages Hellige, for det kræver en levende, voksende Tro. Trofast Udførelse af denne Pligt vil lede til større Aandsudvikling og Karakterdannelse, begge der vil være stærke i Fristelsesøjeblikket. Den Onde har ikke Magt til at overkomme dem, som holder Guds Befalinger. Ingen vil nogensinde tabe sit Vidnesbyrd eller vende sig fra Retskaffenhedens Bane, som tilfulde udfører sine Pligter, og en Del af disse Pligter er, at han maa betale Tiende til Herren.

Vi ønsker Fred over hele Verden. Vi ønsker, at Kærlighed og god Forstaaelse skulde eksistere over hele Verden og iblandt alle Folk i Verden. Men den Fredens Aand og Kærlighed, som skulde eksistere i Verden, kan aldrig komme, for Menneskene vil modtage og anerkende hans Magt og Autoritet, som er guddommelig, og som ikke findes hos de Vise.

Præs. Joseph F. Smith.

Thi dette er Kærlighed til Gud, at vi holde hans Bud; og hans Bud er ikke svære.

INDHOLD:

Dr. Talmage i København	273	Missionærer (Gruppebillede)	281
Sand Bøn	277	Den Norske Mission	282
Den Danske Mission	280	Fornuftmæssig Teologi	284

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. i hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.